

*Iz lirike mladih**Srečko Kosovel / Ekstaza smrti*

Vse je ekstaza, ekstaza smrti!
 Zlati stolpovi zapadne Evrope,
 kupole bele — (vse je ekstaza!) —
 vse tone v žgočem, rdečem morju;
 solnce zahaja in v njem se opaja
 tisočkrat mrtvi evropski človek.
 — Vse je ekstaza, ekstaza smrti. —

Lepa, o lepa bo smrt Evrope;
 kakor razkošna kraljica v zlatu
 legla bo v krsto temnih stoletij,
 tiho bo umrla kot bi zaprla
 stara kraljica zlate oči.
 — Vse je ekstaza, ekstaza smrti. —

Ah, iz oblaka večernega (zadnjega
 sla, ki oznanja Evropi še luč!)
 lije kri v moje trudne srce,
 joj, in vode ni več v Evropi,
 in mi ljudje pijemo kri,
 kri iz večernih sladkih oblakov.
 — Vse je ekstaza, ekstaza smrti. —

Komaj rojen, že goriš v ognju večera,
 vsa morja so rdeča, vsa morja
 polna krvi, vsa jezera, in vode ni;
 vode ni, da bi pral svojo krivdo,
 da bi opral svoje srce ta človek,
 vode ni, da pogasil bi ž njo
 žejo po tihi zeleni jutranji prirodi.

In vse je večer in jutra ne bo,
 dokler ne umremo, ki nosimo
 krivdo umiranja, dokler ne umremo
 poslednji...

Jož, v to pokrajino, še v to zeleno
 rosno zeleno pokrajino, še v to
 solnce večerno, boš zasijalo
 s pekočimi žarki? Še v to?

Morje preplavlja zelene poljane,
 morje večerne žgoče krvi
 in rešitve ni in ni,
 dokler ne padeva jaz in ti,
 dokler ne pademo jaz in vsi,
 dokler ne umremo pod težo krvi.

Z zlatimi žarki sijalo bo solnce
 na nas, evropske mrličice. *Metroni!*

Ivo Grahor / Nad Opatijo

Z vlakom drvim čez Kras,
 v visoko noč...

Svetiljke — globoko nekje.
 Podobne človeku so.
 Tonejo v morjé,
 v nemirno temó.
 In sanjajo: iz nje!

Reka je legla v ropotu in dimu za skale,
 v mrak.

Neviden slap vrši navzdol.
 Na spolzkem tiru
 visi
 življenje sanj.
 V zamrlem šepetu valov
 je vtonila mi vera vanj.

Tako se odsev potopi,
 ko v noči svetiljka ugasne. *Metroni!*

Vinko Košak / Na prelomu

Sanjali smo
 in vse bilé s srebróm pretkane
 so misli naše,
 v očeh daljav odsvit